

Contributed by David Dessers
vrijdag, 27 december 2002 -

Terwijl de regeringspartijen het erover eens waren dat 'migrantenstemrecht' en het debat over het integratiebeleid géén thema's van de volgende verkiezingen mochten worden, stuurde het protest van de afgelopen weken -én de onhandige reactie van de politiek hierop- die agenda behoorlijk in de war. Kan het protest van deze Arabische jongeren een katalysator zijn voor een politieke formatie die vanuit linkse hoek de paars-groene regering het vuur aan de schenen legt?

Op 26 november werd in Borgerhout de 27-jarige Marokkaanse leraar Mohammed Achrak doodgeschoten door zijn buurman. Enkele uren later verklaarde Antwerps burgemeester Detiège dat het niet om een racistische moord ging maar om de daad van een geestesgestoorde. Door meteen elk racistisch motief uit te sluiten gooide de burgemeester olie op het vuur.

Diezelfde avond braken er rellen uit in Borgerhout. Die rellen leidden uiteindelijk tot de arrestatie van Dyab Abou Jahjah, voorman van de Arabisch Europese Liga, twee dagen later. Volgens zowat de ganse politieke kaste en ook het gerecht zou Abou Jahjah de jongeren opgehitst hebben en dus verantwoordelijk kunnen gesteld worden voor de rellen.

Premier Verhofstadt kondigde in het parlement enkele uren voordien de arrestatie aan. Rechtse scherpstrijpers als Hugo Coveliers, Marc Van Peel en anderen spraken ongeremd racistische taal en pleiten ervoor om indien de wet niet zou toestaan om Abou Jahjah in te rekenen, de wet dan maar aan te passen. De scheiding der machten, vlaggenschip van de burgerlijke staat, werd hier even aan de kant geschoven in naam van de strijd tegen een gevaarlijke onruststoker.

Doorn in het oog

Toen Abou Jahjah dan netjes achter de tralies zat, trok niemand uit die politieke wereld aan de alarmbel. Hij was immers de verantwoordelijke voor de rellen, die Antwerpen in vuur en vlam dreigden te zetten. Deze argumentatie viel echter helemaal in duigen toen enkele dagen later in een uitzending van Terzake werd getoond dat Abou Jahjah weldegelijk trachtte de jongeren te bedaren en pas in woede ontstak toen de politie pepperspray inzette tegen hem.

Uit geen enkele ernstige getuigenis valt te besluiten dat Abou Jahjah de jongeren 'ophitste'. De man vormde een doorn in het oog van politiek en politie omwille van zijn dwarse uitspraken over het integratiemodel van de opéénvolgende Belgische regeringen en vooral omwille van de 'burgerpatrouilles' van de AEL die dienden om de Antwerpse politie te controleren. Twee dagen later kwam hij reeds vrij, zijn aanhouding was niet langer vereist voor het verdere onderzoek, zo luidde het bij de Raadkamer. Tijdens en na zijn arrestatie doken er allerhande wilde verhalen op over de duistere financiering van AEL en ook over verboden wapenbezit. We stellen enkel maar vast dat tot op vandaag er geen spoor van bewijs werd geleverd.

Vandaag wil de regering samen met heel de rechterzijde de wet op de privemilities, die gestemd werd in 1934 tegen de activiteiten van gewapende fascistische groepen, aanpassen. Het doel bestaat erin om elke burgercontrole over politieactiviteiten strafbaar te maken. Uiteraard viseert men nu de AEL.

Gevaarlijk precedent

Die SAP veroordeelde de arrestatie van Abou Jahjah alsook de hele aanpak van het Antwerps college en de paars-groene regering scherp. Het establishment reageert op een racistische moord met de arrestatie van één van de woordvoerders van de jongeren uit deze wijken. Wie hitst deze jongeren dan op? De tijdelijke arrestatie en opsluiting van Abou Jahjah betekent ook een nieuwe en zware bedreiging voor de democratische rechten en vrijheden in dit land. Jahjah was niet minder dan een politieke gevangene die achter de tralies werd gezet omwille van zijn ideeën, opinies en acties. De minister van Binnenlandse Zaken wil nu graag zijn nationaliteit afpakken. Hiermee wil men alle Belgen van vreemde origine intimideren: laat je niet in met subversieve politiek of je verliest je rechten. De Belgische nationaliteit mag men, eens ze verworven is, niet meer afpakken, niet bij Abou

Contributed by David Dessers
vrijdag, 27 december 2002 -

Jahjah, niet bij wie dan ook.

Deze aanpak kadert in een bredere strategie die erop gericht is om sociale protesten te criminaliseren. In februari gaat het proces van start tegen 16 militanten van de collectieven tegen de uitwijzingen. Zij worden vervolgd omwille van acties die zij ondernamen rond de moord op Semira Adamu en rond de collectieve uitwijzingen van méér dan zeventig Roma in 1999, net na de aantrede van de paars-groene regering. Voorts stellen we vast dat steeds vaker sociale conflicten voor de rechtbank worden gebracht, waar stakingen dan gebroken worden via enorme dwangsommen.

Er waren de syndicalisten van Clabecq, die dreigden achter de tralies gezet te worden omwille van hun terechte strijd voor het behoud van hun fabriek en hun jobs. Er waren de Duitse activisten die deelnamen aan de betoging van D14 in Brussel. Ze werden er opgepakt en mishandeld door de politie maar werden uiteindelijk zelf veroordeeld wegens 'rebellie en gebruik van geweld'. De opsluiting van Dyab Abou Jahjah zou elke democraat moeten alarmeren in op stang jagen. Zijn opsluiting betekent een gevaarlijk precedent.

AEL

De diabolisering van de AEL en de figuur Abou Jahjah betekent niets dan koren op de molen voor het Bruine Blok. In een wereldwijd ideologisch klimaat van 'oorlog tegen het terrorisme' en 'de clash der beschavingen', wordt de taal van de politici met de dag racistischer. Politici uit diverse partijen nemen de rethoriek van het Blok gedeeltelijk over wanneer ze stellen dat de slachtoffers van het racisme zelf de schuld dragen in het mislukken van het "integratiebeleid". Discriminatie, racisme, sociale uitsluiting, werkloosheid, erbarmelijk onderwijs... er wordt met geen woord nog over gerept. De burgerpatrouilles van de AEL zijn in de huidige context gerechtvaardigd. Ook een eis rond taalfaciliteiten voor culturele minderheden verdient een ernstige discussie.

Wij steunen de AEL tegenover de repressie van het staatsapparaat. Wij steunen een aantal antiracistische eisen van deze beweging, al vinden we dat sociale en democratische eisen (stemrecht!) een centralere rol zouden mogen krijgen. Dit gezegd, willen we allerm minst verhullen dat we ook meningsverschillen hebben met de AEL. Wij gaan niet zo licht over de uitspraken van Abou Jahjah rond homoseksualiteit en de positie van de vrouw. Integendeel, wij steunen actief de internationale feministische beweging en holebibeweging in al haar diversiteit. Het valt op dat de stem van de vrouwen zelf verdwijnt in een oplopende discussie tussen mannen uit beide partijen.

We zijn gewonnen voor godsdienstvrijheid. Maar wij zijn voorstanders van een gemeenschapsonderwijs, waarbinnen er ruimte moet zijn voor verschillende levensbeschouwingen. Vandaag dient opgemerkt dat het katholieke onderwijs stelselmatig Islamlessen bant. Wij zijn geen voorstander van aparte Islamscholen, al moeten die vandaag evenveel recht op bestaan hebben als katholieke of joodse scholen.

De kracht van de AEL schuilt zonder twijfel in de radicale zelforganisatie, waar de beweging voor staat. Toch vrezen we dat haar aanpak en een aantal standpunten haar politiek dreigen te isoleren. Deze beweging zou kunnen trachten banden aan te gaan met andere migrantenorganisaties, met de brede andersglobaliseringsbeweging, met delen van vakbonden en zo mee een bijdrage leveren aan de opbouw van een brede protestbeweging.

Verzet

Na de arrestatie van Abou Jahjah was er veel protest hoorbaar. Academici, militanten van de sociale bewegingen, kunstenaars, journalisten... kantten zich tegen deze 'politieke arrestatie'. Honderden mensen lieten een proteststem horen via lezersbrieven, vrije tribunes, tijdens vergaderingen, via de media of op straat. Deze kritische stemmen moeten gebundeld worden in een beweging voor de vrijwaring van de democratische rechten en vrijheden én tegen het racisme en de sociale uitsluiting. Er moet een kritische en linkse beweging gevormd worden tegen de sociale gevolgen van de

Contributed by David Dessers
vrijdag, 27 december 2002 -

neoliberaale politiek, tegen het racisme, voor radicale democratie, voor stemrecht voor alle inwoners van dit land.

Het integratiebeleid is mislukt, daarover lijken vriend en vijand het eens. Maar in plaats van een ernstige bevraging over het waarom van deze mislukking, over waarom het onderwijs er zo slecht voor staat in een aantal grootstedelijke gemeenten, waarom de werkloosheid zo sterk woekert in deze wijken... krijgen we een uitlegje te horen dat stelt dat de migrantencultuur zelf de integratie in de weg staat. Men orakelt over verplichte inburgering en taallessen, terwijl zelfs leden van de federale regering de tweede landstaal niet machtig zijn. En vooral, terwijl de wachtlijsten voor taalcursussen aangroeien en de vraag niet geslikt kan worden. Het gaat hier om sociale problemen, ja zelfs samenlevingsproblemen, die te maken hebben met de gevolgen van een jarenlange discriminatie van deze groepen landgenoten alsook met de sociale gevolgen van een jarenlang neoliberaal soberheidsbeleid.

De SAP heeft steeds verdedigd dat het Vlaams Blok niet kan bestreden worden met een neoliberaal beleid en een anti-sociale politiek. Integendeel, hiervoor is er een linkse politieke koerswijziging nodig. Er moet een beleid komen dat een einde maakt aan het racisme en de sociale uitsluiting door de sociale noden voorop te stellen, een beleid dat échte en radicale inspraak en democratie organiseert, dat de zelforganisatie van de inwoners ondersteunt.

Een beleid dat breekt met rechts en de rechtse politiek. Het is nu tijd voor de opbouw van een brede oppositie, voor een initiatief dat al het ongenoegen en verzet kan bundelen en een politieke stem geven.